

COPACUL

Parcă te doare-n carne cînd pomul se prăvale
Cu trunchiul lui, deodată, prin aer răsucit,
Ca un viteaz pe care ursita l-a lipsit,
În toiu unei lupte de sabie și zale.

Zac risipite-n iarbă, ca niște cioburi vechi,
O droaie neștiută de culburi sfărîmate
Și pasărilor toate-și iau zborul, speriate,
În vreme ce tăcerea îți țiuie-n urechi.

Tiriș pornește trunchiul, ca dintre oi un baci,
Alunecă, de scoarță cojit, pe apă-n jos,
În urma lui rămîne butucul noduros
Și codrul care-atîrnă în zare de copaci.

Incepe-apoi canonul cu-o mie de torturi
Căci gaterile mușcă din carnea lui, scrișnînd,
Iar el, ades, se vaită cînd așchii se desprind
Și-apare luciul blăunii cu miros de păduri.

Pe urmă nu mai știe nimic. Ci doar atunci
Cînd te întinzi în patul odihnitor și cald,
Te-nvăluie pe tine, om harnic, ca-ntr-un fald.
Mîngîietorul susur al codrilor adînci.

VIRGIL TEODORESCU

Tu, pentru fiul tău...

Tu brațele în lături îți-ai întins
Asemeni unor aripi largi de vulturi;
Vrei să cuprinzi întregul necuprins
Și ceru-ntr-un zbor de nouri să-l scuturi.

Și grîu-ți pare astăzi mai înalt,
Și cîntă mai vioaie ciocirlia,
Și soarele-l mai luminos, mai cald,
Și parcă altfel freamătă cîmpia.

Tu pentru fiul tău atît ai vrea:
În pace și în liniște să crească.
Taci, inimă! Așa va fi, așa!
De veghe stă iubirea părintească!

PETRE POPA

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMÎNTELOR CULTURALE

Anul trecut, colectivității din Ziduri, raionul Rimnicu Sărat, n-au semănat decît vreo două hectare de porumb hibrid pentru încercare. În toamnă au cules de pe cele două hectare, 7340 kg de boabe. Iată de ce în acest an colectivității

au mărit această suprafață la 30 hectare. În fotografie: Colectivista Dumitra Stanciu execută una din lucrările importante pentru hibridarea porumbului: ruperea moțului de la soia-mamă.

Actualitatea SĂPTĂMÎNII

O nouă dovadă a grijii față de școală

Multe pagini pline de amară ironie au scris Caragiale, Creangă și alți scriitori din țara noastră despre școala de altădată. În timpul petrecut pe băncile școlii, e'evul căpăta o școală de cultură și nu cunoștințe teinice care să-i servească în viață.

Regimul democrat-popular, avînd nevoie de oameni capabili să construiască cu pricepere socialismul, prin reforma învățămîntului din 1948, a pus bazele unei școli de tip nou, care crește un tineret pregătit multilateral, priceput în aplicarea cunoștințelor însușite în școală.

De curînd, C.C. al P.M.R. și Consiliul de Miniștri au luat o hotărîre cu privire la îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală din R.P.R., în lumina Directivelor Congresului al II-lea al P.M.R.

Fixîndu-se durată și organizarea învățămîntului, s-a socotit necesar să se prelungească timpul de școlarizare la 11 ani. În felul acesta, fără supraîncărcarea elevilor, se va da o mai mare atenție problemelor de conținut ale învățămîntului. Politehnizarea învățămîntului, adică legarea școlii de producția industrială și agricolă, ridicarea nivelului cultural și științific-teoretic al elevilor, va duce la lărgirea orizontului acestora.

Se va dezvolta și baza materială a învățămîntului prin înzestrarea muzeelor, laboratoarelor, crearea de ateliere și terenuri experimentale.

Conducîndu-se după principiile leniniste în problema națională, hotărîrea prevede că învățămîntul pentru naționalitățile conocuitoare se va face în școli, secții sau clase cu limba de predare maternă.

Se vor organiza internate și cantine școlare, acolo unde sînt condiții, iar un număr de elevi vor primi burse.

Hotărîrea prevede o serie de măsuri pentru perfecționarea continuă a pregătirii învățătorilor și profesorilor, care au un rol important în propășirea școlii noastre.

Aplicarea acestei hotărîri va aduce un aport prețios la opera de desăvîrșire a revoluției culturale în R.P.R.

Multă vreme s-a mai scurs de-atunci... Eram un băiețandru în vîrstă de 14 ani și-mi amintesc că odată, în timpul vacanței de vară, am luat-o razna hoinărînd fără țel pe meleagurile mele natale. Tot umblînd așa încolo și încoace am simțit că mă doboară ostenala și m-am așezat la umbra unui ulm falnic cu gîndul să mă odihnesc și să gust cîte ceva din mîrîndeale pe care le aveam în sac.

Și cum stăteam acolo la umbra ulmului, am auzit dintr-o dată niște voci care veneau de undeva dinspre cîmp. M-am ridicat și am pornit într-acolo. Un țărăn și o țărăncă stăteau odihnindu-se pe cîmpul cosit, iar de jur-împrejur stăteau înșirați snopii de grîu ca o măturie a muncii lor. Bărbatul și femeia mincau. Îmi amintesc cum îmi ma mea de copil s-a strîns atunci, cînd am văzut masa lor atît de săracă! Mă-măligă și ceapă. Alături de ei, într-o albioară, scîncea un prunc...

Ar fi fost o imagine pașnică, idilică chiar, dacă țărănul și țărăncă n-ar fi

PRIMA PÎINE A NOII RECOLTE

avut fețele atît de supte, trupurile atît de stoarse, iar sugarul n-ar fi fost și el atît de palid și de pipernicit...

de

ALFRED MARGUL SPERBER

M-am uitat la snopii din jur, la mă-măligă din fața lor și în naivitatea mea i-am întrebat de ce nu mîncău pline, că doar grîu e berechet!

Atunci țărănul m-a privit cu tristețe în ochi și mi-a răspuns cu o voce înăbușită:

— Da, grîu e berechet. Recoltă nouă!

Dar prima plină a recoltei celei noi o vor mîca alții. Noi... mă-măligă!

Multă vreme s-a mai scurs de-atunci... Cînd te gîndești că au trecut mai bine de 40 de ani! Și totuși, în toiu verii,

cînd acum în țara noastră țărănii muncitori duc noua recoltă în hambare, gîndul meu zboară departe, cu ani în urmă, și atunci revăd ulmul sub care am stat, chipul țărănului și al țărăncii, aud scîncețelul sugarului...

Sînt sigur că sutele de mii de țărani de pe întinsul patriei noastre își aduc și ei amînte de împliniri din trecut așa cum își aduci amînte de un vis urît.

Azi, țărănului nostru „îi este casa casă și masa masă”. Cînd din cuptor se scoate prima plină a noii recolte, țărănii noștri muncitori stau

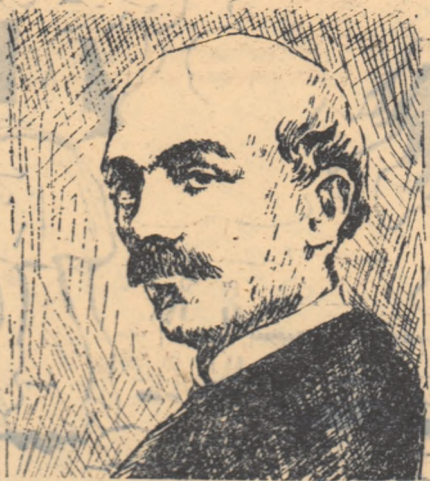
„Toți cu mesele întinse
Și cu fețele aprinse”.

mîncînd bucuroși plinea pe care le-o dăruiește pămîntul muncit de ei!

ANUL 59
Seria 2 a
Nr. 447
Miercuri 15 Iunie
1956
8 PAGINI
15 BAN!

VASILE ALECSANDRI

Se implinesc 135 de ani de la nașterea lui Vasile Alecsandri, „acel rege al poeziei, veșnic tânăr și ferice”, — cum l-a numit Eminescu într-una din poeziile sale. Vasile Alecsandri s-a născut la Bacău în anul 1821. Copilăria și-a petrecut-o la Iași și la conacul moșiei din Mircești, unde poetul de mai târziu a auzit de la Gahița, jupineasa casei, și de la Dincă lăutarul primele basme, legende și cîntece populare. Pătruns de dragoste și admirație pentru aceste creații neasemuit de frumoase, Vasile Alecsandri străbate satele, stă pe la hore, urcă munții pe la stîne, culegîndu-le cu grijă. Astfel, el dăruiește literaturii noastre acea colecție de „Poezii populare” pe care el însuși le numește — și pe drept cuvînt — „o avere națională”, cuprinzînd în ele floarea cîntecelor bătrînești, ca: „Mioțița”, „Mihu Copilu”, „Toma Alimos” etc.

Influența binefăcătoare a poeziei populare asupra creației lui Vasile Alecsandri se vedește cu prisosință în volumul de „Doine” publicat în 1853, în „Legende” sau în „Pastelurile” sale, în care a zugrăvit cu deosebită măiestrie tablouri minunate ale naturii. El a jucat un rol de frunte în dezvoltarea literaturii noastre, care după 1880 va cunoaște un mare avînt prin creațiile lui Eminescu, Creangă, Caragiale. Vasile Alecsandri a creat în literatura noastră pastelul, oda patriotică, poema eroică, legenda. A întemeiat repertoriul național al teatrului, îmbogățindu-l necontenit, de la canțonete comice, monologuri și vodeviluri, pînă la piese și comedii sociale ca: „Iorgu de la Sadagura”, „Chișița în provincie”, „Lipitorile satului”, „Boieri și ciocoi”, și a adus o contribuție hotărîtoare la formarea limbii literare.

Prin întreaga-i activitate de poet, autor dramatic, prozator, și publicist, Vasile Alecsandri a participat la toate evenimentele din vremea sa. A luptat pentru pregătirea revoluției de la 1848, pentru dezrobirea țiganilor, pentru Unirea Principatelor; a cîntat cu un cald avînt patriotic lupta poporului, lăuritorul independenței naționale în războiul din 1877; a criticat vehement reprimarea singeroasă a răscocilor țărănești din 1888.

Bogata și variata creație artistică a lui Alecsandri, a exercitat o mare influență asupra contemporanilor și urmașilor săi.

SE CERIȘUL

de VASILE ALECSANDRI

Ciocirlia cirpale, sîlîind din arpioare,
Pe o scară de lumină se coboară de sub soare.
Aerul e n neclintire, el devine arzător:
Prepelița cîntă-n grile, greierul cîntă-n mohor.

În cel lan cu spicuri nalte au intrat secerătorii,
Pe cînd era încă umed de răsuful aurorii.
Toți, privind-l de departe, par că-nocă-n galbin rîu,
Fetele fără ștergere și flăcăii fără briu.

Secerea, crai nou de moarte, meru taie, spicul cade.
Prepelița își la pul și se duce; lanul scade,
Iar în urmă holda mîndră, răsturnată prin bucați
Se ridică-n snopi de aur, se clădește-n jumătăți.

Mai departe, lucrînd iute, un flăcău și-o fată mare
De tot snopul își dau gingaș o furișă sărutare,
Cînd o pasăre măiastră, peste lan trecînd ușor,
Zice: „Dulce-a mai fi piinea de la snopurile lor!”

Chirilov Loghin arată la înfățișare cam ca celebrul actor de cinema sovietic Boris Andreev. Cred că pescarii din Delta l-au purtat pentru voinșenia și priceperea sa tot respectul ce i se cuvenea, atîta timp cît a tras parimele și a înfruntat furtunile alături de ei. De curînd, Chirilov și-a arătat făptura sa de matroz respectabil pe șantierul tineretului de la Năvodari. Sosirea sa pe șantier, deși nu a fost festivă, a produs o oarecare vîlvă. Băiat vesel și hazliu, Chirilov i-a molipsit cu umorul său pe toți brigadierii.

Pentru acesta și pentru faptul că atunci cînd prindea lopata aceasta „plîngea” în miinile lui — folosesc o metaforă care îi aparține eroului — băieții l-au îndrăgit foarte mult, astfel că Chirilov deveni în curînd organizatorul celor mai reușite năzbîții.

Veselia, entuziasmul de pe șantier îl făcuseră să-și steargă repede din suflet dorul care-l cuprîndea uneori, întunecîndu-i privirile, după întinsul apelor și stufărișurilor Deltei, în care trăiește atîta belșug de peste și păsăret. De altfel, într-o zi, Chirilov a avut o bucurie mare pe șantier: s-a scris despre el în ziar. În articol se spunea

O DESCOPERIRE PE UN ȘANTIER

cum că Chirilov este un băiat harnic, care muncește cu drag pe șantier, se vorbea despre venirea lui aici, și altele. Băieții au luat ziarul și au fugit într-un suflet la el.

— Chirilov ai văzut?
— Ce să văd?
— Nu vezi, mă deșteptule, te laudă ziarul și tu habar n-ai? Uite, citește și tu aici!

Și băieții îi arătară cu degetul articolul în care era vorba despre dînsul. Chirilov ezită la început să ia ziarul apoi, trezindu-se cu el în brațe, începu să-l învîrtească pe toate părțile, încercînd de parcă l-ar fi fript la degete.

— Hai mă, citește, ce te tot fosești atîta?

Chirilov se uită la el disperat, aflîndu-se parcă la mare primejdie și mai întrebă o dată, ca să iasă din încurcătura și să câștige timp:
— Care articol, mă? Ce-mi umbrați mie cu prostii? Luați ziarul de-aici și lăsați-mă în pace!

Băieții îl sileau într-una, parcă din adîns, să citească articolul.

ACEEASI MARE BUCURIE

Astă primăvară vremea friguroasă a stăruit mai mult ca de obicei asupra satelor din preajma Tîndăreilor și oamenii s-au pomenit că trebuie, tîrziu, prin luna mai, să-și întoarcă semănturile de toamnă. Bătrînii au dat sfat și stoară printre oameni să pună în locul grîului, porumb, chiar dacă n-ar fi ajuns să se mai coacă. Barem pentru vile, ca furaj, dacă strujenii nu mai apucau să lege rod.

În Platonești, o așezare de vreo 300 de familii, vifornițele și viiturile de primăvară părduseră culturile de păioase pe sute de hectare. Țăranii cercaseră în zadar să lupte cu gerul și lapovițele. Grîul încolțit, s-a chiricit, și-a măcinat puterile într-o zbatere neputincioasă și-a pierit. În toată comuna, au scăpat doar șase hectare semăntate cu grîu. Erau pămînturile de pe lîngă case, ferite și ocrotite mai bine de tăișul gerului.

În cîmp, afară, pe o singură tarla întinsă cît vezi cu ochii, nimeni nu se grăbea însă la arătură. Colectiviștii din Platonești își vedeau liniștiți de treburi, la pregătit parcelele de orez, la răsăduri pentru grădina de legume, la semănat porumb. Și grîul colectivei creștea!

Se sălta, e drept, cam firav din pămînt, rărit pe ici pe colo unde-l birui-

ri în hamuri. Frumoasă recoltă!

Țăranii cu gospodărie individuală se deau pe laturile ogorului, minunîndu-se. Singurul grîu din comună!

În inserarea aceea, mi-a fost dat să trăiesc o întimplare care m-a mișcat. Președintele, vîzîndu-mă amestecat printre oameni, s-a urcat în brișcă și a plecat spre sat. După o vreme s-a întors. Dar nu mai era singur. Alături, îmbrăcat în straie noi și curate, un bătrîn nins de ani, s-a dat anevoie jos din brișcă.

— Să mă ierți că am plecat așa — mi-a spus încurcat președintele. Dar, mă rugase moș Costică să-l aduc și pe el la cîmp... Este cel mai bătrîn colectivist...

Reportaj de GH. FLORESCU

se înghețul, dar creștea, grîu nou, pline, singura pline într-un sat întreg. Și dacă pînă în anul acesta în Platonești se mai găseau sovăitori, grîul acela viteaz care ieșise biruitor în lupta cu vremuiala tîrzie de iarnă, a biruit și sufețele cele mai nelcrezătoare. Gospodăria colectivă își arăta încă o dată puterea!

Zilele trecute, treburile m-au purtat și prin partea aceasta a țării. Era o zi tierbinte de iulie și zăpușeala stăruia

Bătrînul mi-a strîns grăbit mîna și s-a întors îndată, păsînd rar pe miriște, pînă acolo unde încă spicele nu fuseseră secerate. S-a aplecat, a apucat în mînă un mînușchi, l-a rupt pe urmă, într-un gest pios, și și-a trecut ușor spicele pe barbă... Avea ochii înroșiți.

Între timp se apropiase și cea dinții secerătoare. Lîngă conducătorul de atelaj, Ion Stoica, o fetiță de vreo 13—14 ani, ieșită se vede pentru prima dată la cîmp, căta mirată și ea la bătrîn. S-a alăturat sfioasă de dînsul și apucîndu-l de braț l-a întrebant:

— De ce faci așa?

Bătrînul a zîmbit, poate unui gînd, sau poate, năpîrstocului de fată...

— Știu și eu... Gîndeam că n-am să mai apuc să văd încă o dată grîu nou...

Colectivistul cel bătrîn se numește Constantin Gr. Popa, și a trecut de 80 de ani...

Fetița, Stanca Dima, este copila cea mai mare a brigadierei Dobrița Dima...

Aici, pe marginea singurei tarle cu grîu din comuna Platonești, s-au întîlnit apusul și cu răsăritul vieții, în aceeași mare bucurie, a strînsului recoltei.

ION BAIESU

Ș
CR

Șase fi
Fără-o
Lacrămi
Și sub ju
Șase
Eu vă

Șase fi
Cînd sâr
Ea umpl
Pentru-o
Șase fi
Cu flori

Șase fi
Unul este
Altul scri
Ceilalți
Șase fi
Toți sint

Șase fi
Ne-a feri
Din privi
Și din s
Șase fi
Toți de

Șase fi
Cîntec a
Cînd plin
Cînd ero
Șase fi
Pentru st

În veacul
un oarecar
Franței por
clădească
oufornică și
re pușcări
mi Bastilia.
an, deceniu
cenu și secol
col, pușcări
sta a m
miile de g
și rău miros
beciurilor s
mari și
scăpărătoare
te împotrivi
feudal. Teroa
surditatea fe
lui, bunul pl
zimea regioli
drepturi și l
„celor de jo
acestea și în
altele erau
francez prin
De aceea
fii ai Franței
potriva în
litate și Tra
Bastilia, ca
După acel
tru francezi
niri, au urm
prefaceri.
Toate ace

ISIDORE PA

FII
UT-A
MA

GURA LUMII

de TUDOR ARGHEZI

Măgarul, călărit de un unchiș,
Il duce fiul de dirlog,
Și nici nu au intrat încă-n oraș,
Că trei muieri, cam slobode, mă rog,
Il dau cu țifa: — „Cum? Nu îi-e rușine
Să-ți lași copilul descălțat pe jos
Și să te care el pe tine?
Și mai și rizi, bătrine puturos?”

Bătrînul n-are ce să spuie
Și ocărit cum fuse în zadar,
Oprește-n loc, descalcă și suie
Număidecît băiatul pe măgar,
Și la dirlogul, ca să-l ție el,
Gîndindu-se la cele întimplate,
Unchișul, cam slăbuț și mîtîtel,
O ia scilciu prin țîrg cu greutate.

Dar doi moșnegi înjură pe băiat:
— Îți șade, nesimțitule, frumos
Să stai acolo cocoțat
Și lași pe taică-tu pe jos?
Băiatul sare iute de pe șă
Și tatăl și copilul se întrebă:
— Ce facem de ne-o merge tot așa?
Cu o găină-n tralstă,
La țîrg nu-l mare treabă.
Dacă șilam, ai dracului să hie
Și ochii să le lasă,
Nu mai plecăm cu noaptea-n cap, Ilie.
Mai bine ne-am întoarce, băiatule, acasă,
Se chibzulesc, mai stau, se mai frămîntă,
Se uită înainte și-napoi,
Și, cu nădejdea țîrgului înfrîntă,
Încalcă măgarul amindoi.

Dar o nevastă și un gospodar
Il întîlnesc pe drum, la o răscruce.
Și-l pîng: — Nenorocitul de măgar
S-a acovolat și nu-l mai poate duce.

Mai rămînea să facă o ncercare,
Să ia de-acuma dinșii măgarul la spinare.

DLAE NASTA.

Împreună

DIN COPȘA MICA

pină-n satul Axente Sever ai de străbătut doar un kilometru și jumătate, pe șoseaua asfaltată. E un sat ca orice altul de pe aceste plaiuri ardelenne cu unduiri domoale de dealuri, cu lunci largi și roditoare. Casele, aproape toate la fel, sînt înghesuite una-ntr-alta, de-o parte și de cealaltă a șoselei. Curțile strîmte nu se văd din uliță, ascunse de porțile înalte, de zid. În mijlocul satului se înalță o străveche biserică săsească, cu orologiu și împrejmuită cu ziduri ca o cetate.

Cu patru ani în urmă, aici, în Axente Sever, vreo șaizeci de familii de țărani și-au unit pămînturile într-o întovărășire. Astăzi sînt în această întovărășire 123 de familii, adică trei sferturi din sat. La toamnă, ori la primăvară o să li se alăture și cei ce-au mai rămas pe dinafară. Cel puțin așa mi-au spus și întovărășii și gospodării individuale cu care am stat de vorbă.

Cum a izbutit întovărășirea să cîștige prețuirea și încrederea țăranilor muncitori din sat? De bună seamă că înainte de toate prin recoltele tot mai mari pe care le adună întovărășii an de an de pe tarlalele lor.

Încă de la început, întovărășii nu s-au mulțumit să-și comaseze doar pămînturile și-apoi să se împrăștie iar, fiecare pe bucățica lui și să muncească tot cum au apucat din bătrîni, ci au pornit să muncească împreună.

Au început munca laolaltă cu gunoiul. Era un lucru știut că fără gunoi pămînturile lor nu rodesc. S-au apucat de lucru. Numai că din primele zile — președintele, Horea Axente, a putut să constate că nu toți oamenii sînt la fel. Unii cărau zi de zi, alții nu cărau de loc; unii duceau gunoi bine putrezit și la tarlalele hotărîte, alții duceau numai paie și le descărcau pe tarlalele cele mai apropiate de sat. Asta nu-i treabă, și-a zis președintele. E undeva o hibă! S-a gîndit și el, s-au gîndit și alții și pînă la urmă au găsit: împărțeaua recoltei era de vină. Nu-i deajuns să împarți numai după suprafața cu care a venit fiecare. Dacă vrei ca oamenii să nu lase treaba unii pe seama altora, trebuie să împarți și după munca făcută de fiecare în parte.

S-au adunat și-au hotărît să se care la cîmp numai gunoi bine putrezit și să se descarce în grămezi cubice; să se plătească metrul cub de gunoi cu 30 kg. de griu. Ai dus mai mult decît erai obligat, după suprafața pe care o ai? Capeți cite 30 kg. de griu de fiecare metru cub cărat în plus. N-ai dus? Ți se scade din partea ta și se dă celui ce-a adus. De-atunci, conducerea întovărășirii n-a mai avut necazuri cu căratul gunoiului.

ÎN AFARA de căratul gunoiului, întovărășii din Axente Sever fac împreună semănatul păoaselor, plivitul, căratul snopilor la arie și treieratul, și la aceste lucrări întovărășii au stabilit anumite reguli. La seceriș, de pildă, lanul se împarte între familiile întovărășiiților, proporțional cu suprafața de teren adusă de fiecare în întovărășire. Dar dacă unii nu seceră suprafața ce le-a fost repartizată în zilele hotărîte, vin și-i ajută cei care-au isprăvit, pentru că întovărășirea nu poate lăsa să se scuture griul. Bineînțeles că din griul ce i se cuvine celui care-a întîrziat se reține plata pentru cei ce l-au ajutat.

Căratul snopilor și treieratul

(Desen de N. HILOHI)

se face în același timp. Aici muncesc cu toții împreună, organizați în cete. Culturile prașitoare le împart în loturi separate pentru fiecare familie. În lunca Visei aveau cel mai bun pămînt din hotarul satului, o tarla mică, de vreo șapte hectare. Oamenii au cerut ca această tarla să fie împărțită separat pentru grădini individuale. Așa au și făcut. Curînd după aceea, în vremea prașilei, președintele și-a dat seama că n-au făcut bine cînd au împărțit lunca în 60 de bucățele. Luați cu treburile, mulți lăsau în părăsire aceste bucățele, ori le lucrau

Reportaj de SILVIU PODINĂ

n numai așa de mintuală. Era păcat de pămîntul cel bun. „N-aveam aproape nici un folos de pe urma lui”, s-a gîndit Axente. Și, sfătîindu-se apoi și cu Ion Chisăliță, cu Martin Figher, cu Simion Dorca, cu Dionisie Rotar, au hotărît să propună adunării să facă aici o grădină de legume și zarzavaturi. Grădina aceasta s-o muncească în comun, să contracteze produsele, iar venitul să-l împartă după zilele de muncă făcute de fiecare familie. Cînd Horea Axente a făcut propunerea în adunare, unii s-au legat de statut: acolo nu scrie să se muncească în comun și culturile prașitoare. A-tunci președintele s-a sculat și-a zis:

— Și ce dacă nu scrie? Vorba e: cîștigăm mai bine muncind lunca în felul hsta? Cîștigăm! Dăm muncitorilor din Copșa Mică și Mediaș pe puțin 12 vagoane de legume și zarzavaturi? Dăm! Care-va-să-zică facem un lucru bun, mergem înainte. Statutul tocmai de-aceea a fost făcut: să ne ajute să mergem înainte. Iar dacă rămîne în urmă, lasă să vie statutul după noi.

Adunarea generală a aprobat propunerea președintelui.

Anul trecut, grădina din lunca Visei, muncită în comun, a adus cel mai mare venit la hectar dintre toate tarlalele întovărășirii. Anul acesta, pe lingă ve-

nitul ei propriu zis, grădina a ajutat întovărășirii să ia încă o hotărîre importantă: construirea unei magazii comune cu o capacitate de 20 de vagoane de cereale. Cum a putut ajuta o grădină la luarea unei asemenea hotărîri? Iată cum: pentru construirea magaziei, conducerea întovărășirii a propus să imprumute de la Banca Agricolă 36.000 lei. Cînd au auzit oamenii de suma aceasta s-au speriat. N-ar fi incuviințat ei nici în ruptul capului, dacă președintele nu le-ar fi spus că nu vor trebui să scoată nici un ban din buzunar pentru restituirea împrumutului, întrucît împrumutul va fi restituit din venitul grădinii, în șapte ani. Așa, s-a schimbat îndată socoteala: oamenii au votat liniștiți.

În primăvară a început să prindă viață încă un plan la care nici n-ar fi putut visa țărării din Axente Sever înainte de-a se fi hotărît să muncească împreună. În jurul satului sînt cîteva coaste de deal cu fața spre miazăzi, locuri minunate de vie... Ajuțați de raion și de sfatul popular comunal, întovărășii au alțoit 32.000 de vițe. La toamnă o să pregătească terenul, iar la primăvară vor planta, tot în comun, primele 5 hectare de vie. La anul viitor le vor dubla, iar peste trei-patru ani dealurile nefolositoare vor începe să arate soarelui ciorchirii brumăți de „Riesling” și „Fetească” de Tîrnave...

FRUMOASE planuri — fi-am zis președintelui Horea Axente. — Nu mă indoiesc că le veți înfăptui, mai ales că, am adăugat zîmbind, folosiți tot mai mult experiența gospodăriei colective...

— De ce să nu o folosim? mi-a răspuns președintele fără să i se pară nimic neobișnuit în asta. O folosim pentru că vedem din propria noastră experiență că fără muncă în comun și fără împărțea după muncă nu poți merge înainte. Alții se codesc să apuce pe drumul nostru. Noi însă o să pășim mai departe pe-acest drum că-i un drum bun.

I-am dat dreptate.

PREGĂTIREA VERII

Se pregătește de vară pusta mea,
se pregătește să-și pună rochie aleasă:
Cu maci și spice, cu porumbiște deasă
și-n loc de broșă, lucitoare stea.

Cînd pusta mea va fi frumos gătită,
Vor veni sâtenii și părinții mei.
Să ducă-n arti, strîns în snopii grel,
rodul pentru nunta din toamnă sorocită.

P. STOICA

narea orînduirii feudale, la dezvoltarea și întărirea burgheziei.

Progresistă atunci, azi burghezia franceză a devenit reacționară. Ea a trădat de mult idealurile pentru care luptase în 1789. Libertatea! — se striga în 1789. Dar ce fel de libertate este aceasta, cînd, acum, în 1956, s-a interzis în Paris tradiționala sărbătoare a lui 14 Iulie? Egalitate! — se spunea în 1789. Dar există măcar vreo fărîmă de egalitate între muncitorul sau țăranul francez sau algerian, și bancherul din Paris?

Fraternitate! — se spunea. Dar fraternitatea nu există și nu poate exista atîta vreme cît societatea se împarte în exploați și exploatați.

Aniversarea revoluției nu s-a sărbătorit oficial în Franța, anul acesta. Este un semn al friicii burgheziei franceze de spiritul revoluționar al mulțimilor care au măturat în 1789 vechea orînduire feudală și care o vor mătura și pe aceasta, capitalistă.

SORIN PETRESCU

ate în mintea poporului

ta Bastilie.
ne 1789, cînd cei mai buni
cară zecile de mii im-
dal. Pentru libertate, ega-
întii, dărimară și arseră
anseze pe ruinele ei.

hotărîtor nu numai pen-
tru progresul întregii ome-
evenimente, răsturnări și

dus în fapt la răstur-

Rouget de l'Isle compunînd Marsilieza

DIN TOATA LUMEA

Pe bună dreptate secolul al 20-lea este numit secolul energiei atomice. Această mare descoperire poate aduce și imense binefaceri omeniilor, dar și nenorociri de neînchipuit. De aci grija deosebită a popoarelor de a se pune la adăpost de grozăviile unui război atomic și interesul cu care ele urmăresc punerea energiei atomice în slujba progresului.

Pot privi oare popoarele cu seninătate ceea ce s-a realizat până acum în direcția interzicerii armelor atomice? Nicidecum. Datorită poziției unor cercuri conducătoare din Apus, numeroasele discuții duse în cadrul Comisiei și subcomitetului O.N.U. pentru dezarmare, n-au dus până acum la un rezultat bun. Ba mai mult, de unde în 1946 toate guvernele puterilor apusene s-au declarat de acord cu rezoluția Adunării Generale O.N.U. cu privire la necesitatea reglementării armamentelor și forțelor armate și cu privire la

NOI PROPUNERI SOVIETICE PRIVIND DEZARMAREA ȘI FOLOSIREA ENERGIEI ATOMICE

interzicerea cât mai grabnică a bombeii atomice, acum, în 1956, ele și-au schimbat poziția. Judecând politica neclintită de pace a Uniunii Sovietice care s-a pronunțat și se pronunță pentru interzicerea și scoaterea din armamentele statelor a armei nucleare, pentru reducerea masivă a forțelor armate și armamentelor, popoarele prețuiesc în mod deosebit cunoscutele măsuri practice luate de guvernul sovietic privind dezarmarea.

Pe lângă aceste măsuri guvernul sovietic a venit recent cu noi inițiative deosebit de importante în această direcție. În Comisia O.N.U. pentru dezarmare, care își desfășoară lucrările în S.U.A., Uniunea Sovietică a propus încheierea unui acord cu privire la interzicerea armelor nucleare, distrugerea tuturor stocurilor de bombe atomice, încetarea producției lor și a oricăror experiențe de acest fel. Venind din nou în întimpinarea poziției puterilor apusene, Uniunea Sovietică s-a declarat de acord cu nivelul forțelor armate așa cum îl propun ele acum. Uniunea Sovietică acceptă ca nivelul forțelor armate în S.U.A., U.R.S.S. și China, să fie stabilit la 2,5 milioane de oameni, în Anglia și Franța la 750.000 de oameni și la cel mult 150.000—200.000 de oameni în celelalte țări. Această limitare ar fi doar un prim pas pe calea spre dezarmare, urmând ca un al doilea pas să ducă la reducerea forțelor armate ale S.U.A., R.P. Chineze și U.R.S.S. până la 1—1,5 milioane de oameni, iar al Angliei și Franței până la 650.000 de oameni.

Totodată Uniunea Sovietică vine cu propuneri în privința folosirii energiei atomice de către toate țările pentru binele omeniilor. Astfel prin Declarația guvernului sovietic din 12 iulie, Uniunea Sovietică cheamă toate statele la o largă colaborare internațională în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice. În această Declarație, guvernul sovietic propune între altele convocarea unei conferințe a țărilor Europei în vederea discutării problemei creării unei organizații europene regionale pentru folosirea pașnică a energiei atomice. O asemenea organizație poate cu adevărat să servească intereselor popoarelor spre deosebire de „Euratom” (organizația celor șase state din apus) care nu servește decât intereselor unor cercuri conducătoare războinice și este îndreptată împotriva păcii.

Prin noile sale inițiative, Uniunea Sovietică a dat încă o dată dovadă că depune neîncetat străduințe pentru rezolvarea problemei dezarmării și pentru folosirea energiei atomice de către toate statele numai în scopul progresului popoarelor.

A. VASILESCU

INSTITUTUL UNIFICAT DE CERCETARI NUCLEARE

La Moscova a fost semnat acordul cu privire la organizarea Institutului unificat de cercetări nucleare. Acordul a fost încheiat între URSS, R.P. Albania, R.P. Bulgaria, R. Cehoslovacă, R. P. Chineză, R. P. D. Coreeană, R. D. Germană, R. P. Mongolă, R. P. Polonă, R. P. Romină, R. P. Ungară.

Acest acord prezintă o mare însemnătate pentru lărgirea colaborării internaționale în privința folosirii pașnice a energiei atomice.

LUCRĂRILE SOVIETULUI SUPREM AL U. R. S. S.

În lucrările sale sesiunea s-a ocupat și de mesajul parlamentului japonez în problema interzicerii armei nucleare și a încetării experimentării ei. Sovietul Suprem a luat o hotărâre în care arată că aprobă politica și măsurile practice propuse de guvernul sovietic care se pronunță pentru interzicerea completa a armei atomice și cu hidrogen, pentru încetarea imediată a experimentării și folosirii acestor arme.

În lucrările sale sesiunea s-a ocupat și de mesajul parlamentului japonez în problema interzicerii armei nucleare și a încetării experimentării ei. Sovietul Suprem a luat o hotărâre în care arată că aprobă politica și măsurile practice propuse de guvernul sovietic care se pronunță pentru interzicerea completa a armei atomice și cu hidrogen, pentru încetarea imediată a experimentării și folosirii acestor arme.

22 IULIE — sărbătoarea eliberării Poloniei

Poporul polonez se pregătește cu însuflețire pentru marea sa sărbătoare națională — 22 Iulie, ziua eliberării Poloniei de sub jugul fascist.

Cu 12 ani în urmă cotropitorii hitleriști părăseau meleagurile Poloniei, sub loviturile Armatei Sovietice eliberatoare și ale grupurilor de partizani polonezi. În furia lor turbată, fascistii prefăceau totul în ruine și seram. An cu an, prin muncă încordată, harnicul popor polonez a schimbat fața țării sale. Pe locul ruinelor fumeginde s-au înălțat fabrici și uzine uriașe, iar ogoarele pustii au devenit roditoare. Dintr-o țară agricolă înapoiată, așa cum era pe vremea burgheziei, Polonia populară a devenit o țară industrial-agrară înaintată. La sfârșitul anului trecut, producția industriei poloneze întrecea cu aproape de cinci ori nivelul producției dinainte de război. În anii puterii populare au fost înălțate aici mari centre industriale moderne, ca cel siderurgic de la Nowa-Huta, combinate chimice uriașe, fabrici și uzine numeroase. Industria poloneză produce astăzi vase comerciale și de pescuit, autocamioane și autoturisme, tractoare pe șenile

și pe roți, locomotive electrice moderne și alte mașini și mărfuri care nu se produceau înainte de război în țară. Azi, mașinile și utilajul polonez sînt cunoscute și apreciate departe peste hotare.

O dată cu industria s-au dezvoltat, sub conducerea partidului, și celelalte ramuri ale economiei naționale, între care și agricultura. Agricultură poloneză a primit din partea industriei un puternic ajutor tehnic: tractoare, mașini agricole, îngrășăminte chimice. Urmînd indicațiile partidului, mulți țărani muncitori polonezi își lucrează acum în comun, cu mijloace înaintate, pămîntul. În R.P. Polonă există în prezent aproximativ 10.600 de cooperative agricole de producție. Datorită tuturor acestor succese dobîndite în dezvoltarea agriculturii producția agricolă a Poloniei populare a depășit în 1955 pe aceea din 1937.

Poporul polonez e mîndru de realizările sale. Sărbătorind a 12-a aniversare a eliberării patriei sale, întregul popor polonez își strînge și mai puternic rîndurile în jurul guvernului și Partidului Muncitoresc Unit Polonez, inițiatorul marilor înfăptuiri din Polonia populară.

YEMENUL

Călătorul care trece cu vaporul prin Canalul de Suez și Marea Roșie, și care nu poate închide ochii nici noaptea din pricina zăpușelii și a vîntului dogoritor din pustiu, se va mira desigur că pe aceste meleaguri se află o țară căreia i se spune de veacuri „Arabia fericită”, adică Yemen.

Dacă regiunea țărîmului e mai mult un pustiu, unde temperatura nu coboară sub 40 de grade și unde clima umedă, fierbinte, este cea mai nesănătoasă din lume, în schimb înspire inima țării, în regiunea muntilor Djebel, înalți de 3.000 metri, se întinde o adevărată mare de verdeață. Aici pămîntul e bogat în rod. Pe văile muntilor se cultivă orz, porumb, grîu. Tot aici se află și întinsele plantații de cafea „mocca”. — cea mai bună din lume. Munții ascund avuții neasemuite — aur, argint, fier, aramă, care au făcut de veacuri faima Yemenului.

Yemenul este așezat în partea de sud-vest a Peninsulei Arabe și ocupă un teritoriu de

aproximativ 195.000 km. pătrați, adică atît cît suprafața Belgiei, Olandei, Luxemburgului și Danemarcei, luate la un loc. Populația țării se ridică la aproape 5 milioane de locuitori, arabi și negri.

În 1918, după primul război mondial, Yemenul căpătă o oarecare independență. Dar amestecul străin în treburile interne ale țării se făcea mereu simțit. Mai ales în ultimii ani, cînd s-a descoperit aici și petrol, intrigile cercurilor imperialiste s-au intensificat.

Ca și celelalte țări arabe (Egiptul, Siria, Arabia Saudită), Yemenul a refuzat să se

SĂ PUNEM LUCRURILE LA PUNCT!

Pictorul mexican Medina de la Vega, dorind să-i lingusească pe monopolistii americani, a publicat în ziarul „Ultimas noticias” un desen care reprezintă America Latină îmbrățișată cu dragoste de Unchiul Sam, simbolul monopolurilor americane. (Vezi desenul nr. 1). Tot din lingusire, ziarul danamez „La Nation” a reprodus desenul lui de la Vega, adăugîndu-i următoarele cuvinte:

„Altațieri: politica de pe poziții de forță; ieri: politica bunei vecinătăți; mine: o poveste de dragoste”.

Iată însă că vestitul desenator și caricaturist sovietic Boris Elimov a pus lucrurile la punct, completînd și modificînd așa cum cer realitățile, desenul lui Medina de la Vega.

Se știe, prea bine că monopolurile americane strângulează și jefuiesc fără milă

economia țărilor Americii Latine. Dacă desenatorului mexican i-ar fi fost drag adevărul, desenul său ar fi trebuit să arate ca acel din figura nr. 2.

Iar mine... Mine popoarele Americii Latine se vor smulge din îmbrățișarea mincinoasă a nerușinatului „îndrăgostit”, silind capitalismul american să respecte libertatea și independența vecinilor săi de la sud (Vezi desenul nr. 3).

alături pațelor militare născocite de cercurile imperialiste din apus. O asemenea politică de neparticipare la blocuri îi nemulțumește pe coloniștii, îndeosebi pe cei englezi.

Yemenul privește cu simpatie lupta popoarelor din celelalte țări arabe împotriva jugului colonial. Totodată el dorește o colaborare pe bază de egalitate în drepturi și avantaje reciproce cu toate țările lumii. De curînd, Yemenul a încheiat un tratat comercial cu Uniunea Sovietică. Pe baza acestui acord Uniunea Sovietică va exporta în Yemen mașini agricole, utilaje felurite, materiale de construcții, zahăr, ulei, făină, orez. La rîndul său, Yemenul va trimite în U.R.S.S. cafea, tutun, pîei crude, fructe uscate și altele.

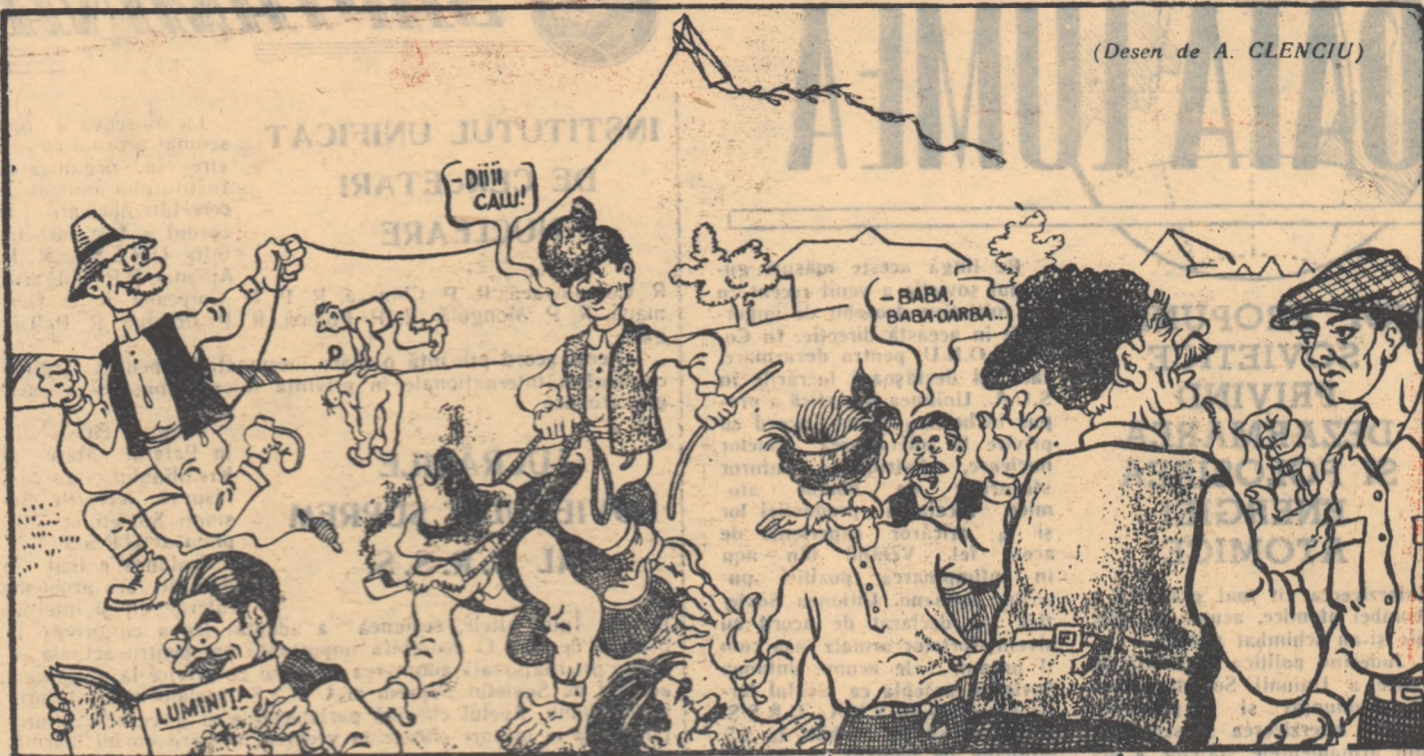
Legăturile de prietenie dintre U.R.S.S. și Yemen s-au cimentat și mai mult în urma vizitei făcute luna aceasta de prințul moștenitor al Yemenului, emirul Seif Ul Islam Muhammed El-Badr, la Moscova. La invitația guvernului R.P.R., prințul moștenitor al Yemenului va vizita și țara noastră

D. FRIMU

Tăranii muncitori din comuna Cuza Vodă, regiunea Galați, în loc să primească ziarele și revistele la care sînt abonați, primesc publicații pentru copii.

CE S-AR ÎNTÎMPLA DACĂ...

(Desen de A. CLENCIU)

...ABONAȚII S-AR LUA DUPĂ CELE TRIMISE DE DIFUZAREA PRESEI

Scrisorile lui Ilie Poznașu

Treceam duminica trecută prin satul Tiptelnic, din raionul Mureș. Se inserase. La ușa căminului cultural, cîțiva oameni. Mă îndrept și eu într-acolo, să văd dacă nu e, cumva, vreo serbare. Cum m-apropii de ușă, mă trezesc prins de guler și azvîrlit înăuntru. Omul care mă primise așa de politicos mă întreabă:

— De unde ești, mă?
— Din București — îi răspund, cu sufletul la git.
— Scoate cinci lei!

Incep eu să caut în buzunare, cînd el mă oprește:
— Stai așa! Te primesc fără bani, însă cu o condiție: vrei să faci pe casierul?

— Vreau — îngăimesc. Dar ce-i aici?

— O să afli singur. Stai la ușă și, care cum vine, îi ceri cinci lei. Atît! Restul e treaba mea.

Ce era să fac!? Mi-am luat postul în primire fără să citesc. Peste cîteva clipe se ivesc cîțiva mușterii. În loc să le cer bani, îi întreb:

— Da' ce-i aici, frate?
— Ce să fie! — zic oamenii. Nimic, ca de obicei.

— Atunci de ce trebuie să-mi dai cîte cinci lei?
— Pesemne că iar i s-a făcut lui Fehete Iuliu să bea.

— Așa face — sare un altul. Cînd vrea să petreacă, ne anunță că e serbare. Ne ia banii, pe urmă se pune pe chef. Asta-i!

— Am înțeles — le zic. Ia chețați voi sătenii la cămin, că

de data asta n-o să le pară rău. — Într-un sfert de ceas, la ușă era buluc. Incep eu să fac pe casierul și, după puțin timp, strig la Fehete:

— Dă-mi o sută mărunte, că n-am să dau restu'. Ne socotim noi pe urmă.

Îi iau sută și-ncep să dau oamenilor, în loc de bilete... cite cinci lei. Și, care cum își primea „biletu'” îi făceam semn s-o tulsească. Peste puțin, iar strig la Fehete, care își făcea de lucru cu niște sticle, prin fundul sălii:

— Mai dă-mi o sută, că m-au năpădit spectatorii. E afacere mare în scara asta.

Îmi mai scoate el o sută, și cu asta am terminat cu toți cei de la ușă. Cînd a venit Fehete să-i dau socoteala, eu, ca omul cumsecade, i-am dat lista cu cei care au primit banii, i-am spus bună seara, și mi-am văzut de drum. Sătenii erau foarte mulțumiți de felul cum am făcut-o pe casierul. Ba, mulți dintre ei, m-au rugat să mai vin și... duminica următoare, ca să și scoată pîrleala-cum trebuie. Degeaba, însă! A doua oară nu mă mai duc. Să se mai ducă și altul. Poate cineva de la șafatul popular, dacă nu chiar de la raion.

S-auzim de bine!

Ilie Poznașu

ÎN ACUL ALBINEI

Scurt dicționar de cuvinte și... neajunsuri

AMNEZIE înseamnă pierderea totală sau parțială a memoriei. De această boală suferă zootehnicianul Georgeta Pirvan. Cel mai mult suferă însă taurii comunalii din Gura Crăiței, raionul Focșani, cărora le plîngi de milă de slabi ce sînt, căci zootehniciana a uitat de ei cu desăvîrșire. Asta de fapt nu mai e amnezie, ci... nepăsare! (După o corespondență trimisă de V. MANOLESCU).

CIUBUC: cuvînt de origină turcească, bine cunoscut de Virgil Iordache, agent veterinar în comuna Ușurei, raionul Drăgășani, care face tratamente vitelor bolnave numai atunci cînd îi „pică” ceva. Tăranii muncitori din Ușurei se întrebă cînd îi

pică și lui... un control, dar unul ceva mai... greu! (După o corespondență de N. N. MINDRA).

TALENT: aptitudine deosebită pentru o anumită activitate. De exemplu, talentul literar, muzical etc. Învățătorii din comuna Petrești, raionul Găești, în număr de vreo 15, spun că nu posedă așa ceva. Singurul om de talent ar fi, zic ei, tovarășul Mircea Dincă, directorul școlii, pe spinarea căruia au lăsat întreaga activitate culturală din comună. Nu de aceeași părere sînt însă țărani muncitori. Ei spun că cei cu pricina au talent, fiindcă joacă prea mult... teatru. (După o corespondență de N. MOLDOVEANU).

Corespondenții de la sate ne sezisează

Gazeta de perete a căminului cultural din comuna Izvorul de Jos, raionul Costești, a fost transformată în gazeta de stradă. Aici, în loc de articole, se afișează acum, prețurile unor articole de la cooperativă. (Al. NENCIULESCU)

— Scriu activiștii noștri culturali niște „articole”!

Clădirea căminului cultural din Valea Jepii raionul Orăștie, începută de 5 ani, e încă neterminată. (ION JUDE)

— Zău, soro, mă doare capul de cînd mă țin aștia la soare!

Epigrame

Unor vinzători necinstiți

După atîta vreme-n care Vinul desfundat i-adapă, Azi i s-a-nfundat, se pare C-a intrat și el la... apă!

Dînd lipsă ieri pe îndelete, Scădea din mărță la cîntar; Judecătorul, din ce-i dete Azi, nu-i mai scade-o zi măcar!

R. STANCIU

Umor sovietic

FLOAREA-SOARELUI

de PAVLO KLIUCINA

Fudulă, Floarea-soarelui, odată Se lauda la neamuri, încîntată:
— Să știți, pe mine toți mă pizmuiesc,
Căci Soarelui eu pot să-i poruncesc.

În zilele senine, frățioare,
Eu fac minuni cu capul meu cel mare,
Căci e destul să-l mișc un pic, vezi bine
Și Soarele se-nțoarce după mine.

Așa fiind, nu mi-ar fi greu de loc
Să-l fac, dacă-aș voi, să stea pe loc,
Ba chiar e sigur c-aș putea să-i cer
Să meargă de-andaratele pe cer...

Dragi cititori, vă rog să arătați
Aceste versuri celor Ingimfați.

În romînește de IGOR BLOCK

Pătania unor „specialiști” sosiți de la oraș

— Ți-am spus că nu e vacă!

Desen de E. VALTER